

[Knud Jespersen.]

desto mindre er det sådan, at kaoset er det eneste, der er blevet systematiseret, og så er man så formastelig at forklare, at hvis vælgerne nu skal blandes ind i det, så går det helt galt. Det kan ikke blive meget værre end den måde, hvorpå man har regeret, og det ansvar, hvorpå hele politikken hviler, nemlig de skiftende forligspartnere. Et sort forlig eller et forlig, der drager andre med, vil jo, som vismændene har forklaret, lægge nye veje, der fører direkte til mere arbejdsløshed. På den baggrund må man vel nok interessere sig lidt for, om ikke kursen skal lægges helt om.

Det har vi peget på i vores forslag. Vi er gået så vidt, at vi har peget på det provenu, man i øjeblikket vil opkræve i skatter, og forklaret, hvordan man kunne sikre det samme antal kroner opkrævet, men opkrævet af andre og på en ny måde. Ad den vej nåede vi frem til at opbygge en skatteskala, der sikrede, at de første 40.000 kr. var skattefri over for staten. Naturligvis betød det så, at de, der tjente over 100.000 kr., kom til at betale noget mere, men vi kan dokumentere, at man kan nå det samme resultat. Det forudsætter, at man skal beskatte millionærerne. Det forudsætter, at alle andre ligningsmæssige fradrag forsvinder. Det forudsætter, at man bruger kontrolapparatet, ikke mod lønmodtagerne, men imod dem, der har $\frac{1}{2}$ mill. kr. og derover i fortjeneste pr. år. Men samtidig kan man ad denne vej opnå, at man kan fjerne momsen for fødevarer, momsen for medicinalprodukter og momsen for byggeriet.

Det var en rimelig vej at gå. Jeg ved da godt, at det så koster, at vi skal fjerne nogle af de ekstraordinære afskrivningsbestemmelser, at vi samtidig skal sætte ind for at nå at beskatte en del af de 19 mia kr., der undrages beskatning. Er det ikke helt urimeligt, at man lader være med det? Er det ikke urimeligt, at et flertal opretholder et skattesystem i Danmark, hvor millionærerne kan bestemme, om de vil betale eller ikke betale, hvor de kan bestemme, hvor meget de vil betale, og hvor ofte de vil betale? Vi finder, det er ganske usocialt for at sige det overordentlig venligt, og det er en ting, man bør sætte ind på aldeles omgående. Ad den vej kan man lave en skattereform med en

anden byrdefordeling og en reform, der mildner luften for de skatteklippede får.

Vi har som sagt foreslået denne 40.000 kr.s skattefri bundgrænse. Det var ganske interessant at høre hr. Glistrups akrobatiske bemærkninger her, at man var blevet valgt på at skulle gennemføre et skattefrit bundfradrag på 60.000 kr. Nu mente man, 20.000 kr. var forsvarligt, men til næste år hopper man igen tilbage på 60.000 kr. Jeg gad vide, hvor man springer hen, når man springer op på denne måde, om ikke man løber risikoen for at falde ned som noget, der minder om alt andet end en frisk bornholmer.

Men rent bortset fra det, så skal man naturligvis have lov til at manipulere med sine egne vælgere. Vi synes bare, det samlede folkestyre ikke skal manipulere med befolkningen. Så langt vil vi gå, at hvis man fortsætter dette, så bliver det jo også til en slags provokationer. Vi kan ikke sidde herinde og diskutere indkomstpoltik, hvor arbejderne ikke skal stille lønkrav, hvor man skal holde igen, hvor man skal arbejde mere, mens vi ikke gør noget ved den jordspekulation, hvis månedlige værdistigning nu er oppe på 10 mia kr. At vi sidder her og i fuld alvor diskuterer adgangsbegrænsning, begrænsninger i den sociale udvikling, mens fire partier helligt og edsvorent fastholder det militære forlig, der betyder, at vi skal ofre mere end $3\frac{1}{2}$ mia kr. om året. Mens man taler om besparelser i det offentlige, har flertallet her jo bevilget 600 mill. kr. til kampvogne i april og er indstillet på at bevilge mere, og så kommer man og taler til befolkningen om, at de skal spare. Det er deres forbrug, der er for stort, og derfor skal man altså have denne her omlægning af skatterne, der betyder, at man skal af med noget mere og man skal have noget mindre til egen brug.

Vi vil ikke være med. Det er dispositioner af denne art, vi finder ganske urimelige, dobbelt urimelige, fordi Danmark ikke er et fattigt land. Nationalproduktet i 1975 vil runde de 240 mia kr. Vi har en national formue på 800 mia kr., alligevel taler man på en sådan måde, at man skulle tro, at Danmark var på fallittens rand. Det, der er tale om her, det er politisk fallit, det er fallit med hensyn til at røre ved de ting, der er afgørende; det er fallit over for at sanere dér, hvor der skulle saneres.